

WANDA STERMIŃSKA

PROF. DR STEFAN ZIOBROWSKI

1890—1969

Dnia 26. września 1969 roku zmarł w Krakowie nestor ogrodnictwa polskiego — emerytowany profesor Wyższej Szkoły Rolniczej dr Stefan Ziobrowski. Przez całe swoje życie prof. Ziobrowski związany był z ogrodnictwem, z czego 9 lat swojej pracy poświęcił Ogrodowi Botanicznemu UJ.

Prof. Ziobrowski urodził się 6 kwietnia 1890 roku we Lwowie, gdzie zaczął uczęszczać do szkoły średniej. Następnie kontynuował naukę w gimnazjum w Jaśle, a egzamin dojrzałości zdał w roku 1912, jako eksternista w IV gimnazjum w Krakowie. W tym samym roku został przyjęty na Wydział Filozoficzny Uniwersytetu Jagiellońskiego. Wybuch pierwszej wojny światowej spowodował przerwę w jego studiach, prof. Ziobrowski został powołany do służby wojskowej, z której zwolniono go w roku 1918 w randze kapitana. W roku 1921 ukończył studia, a w 1926 roku uzyskał stopień doktora na Uniwersytecie Jagiellońskim. Jego rozprawa doktorska pt. *Primula obconica* a podłoże („Ogrodnictwo“ z. 4—7, Kraków 1925), miała znaczenie praktyczne, albowiem autor podał wskazówki uprawy pierwiosnków, a w szczególności *Primula obconica* w zależności od stosowanego podłoża. Z tego okresu pochodzą inne prace botaniczne, jak: *Primula* — *pierwiosnek* („Ogrod-

nictwo“ t. 1. Kraków 1925), *Miltonia* Ldl. („Ogrodnictwo“, Kraków 1925), *Agave filifera* S. Dyck. („Ogrodnictwo“, Kraków 1928), *Fourcroya gigantea* Vent. („Ogrodnictwo, Kraków 1928), *Selenicereus grandiflorus* Berger („Ogrodnictwo“, Kraków 1929) i inne.

Celem pogłębienia wiedzy swojej dziedziny studiów prof. Ziobrowski przebywał przez 3 lata w Wyższej Szkole Ogrodniczej na Morawach (Eisgrub) i w Niemczech (Drezno).

W latach 1927—1935 pełnił obowiązki starszego asystenta w Ogrodzie Botanicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego, będącego podówczas pod kierownictwem Prof. dra Władysława Szafera. W tym okresie dr Stefan Ziobrowski habilitował się na Wydziale Ogrodniczym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, z zakresu sadownictwa (1934 r.).

Dzięki zamiłowaniu do swego zawodu i dorobkowi naukowemu w roku 1936 otrzymał stypendium z Fundacji Kultury Narodowej na wyjazd do Austrii, Czechosłowacji, Szwajcarii i Niemiec, celem zapoznania się ze stanem ogrodnictwa w tych krajach.

Okres drugiej wojny światowej (1939—1945) przeżył w rodzinnym majątku w Borku Fałęckim pod Krakowem, gdzie prowadził nowoczesny zakład ogrodniczy.

Po ukończeniu wojny prof. Ziobrowski zgłosił się do pracy na Uniwersytecie Jagiellońskim, otrzymując stanowisko adiunkta w Ogrodzie Botanicznym UJ. Wówczas rozszerzył habilitację ze specjalnością — uprawy roślin leczniczych. Z tego zakresu prowadził wykłady na Wydziale Farmacji. Po rocznej pracy w Ogrodzie Botanicznym objął kierownictwo zakładu ogrodnictwa UJ, z nominacją na profesora nadzwyczajnego a później zwyczajnego.

Profesor Ziobrowski był doskonałym organizatorem, doświadczonym wychowawcą kilku pokoleń ogrodników. Był powszechnie ceniony i lubiany przez liczne rzesze młodzieży akademickiej.

Poza pracą naukową był on przede wszystkim wielkim społecznikiem. Przez kilka lat organizował kursy ogrodnicze w celu podniesienia kwalifikacji praktyków ogrodników i amatorów ogrodnictwa. Udzielał się w licznych towarzystwach naukowych, popularyzując wiedzę botaniczną i ogrodniczą. Był aktywnym członkiem następujących towarzystw:

International Society of Horticulture Science, Komisji Fizjograficznej Polskiej Akademii Umiejętności (1932), Komisji Nauk Farmaceutycznych PAN, Komisji Nauk Rolniczych i leśnych PAN, Komisji do spraw warzywnictwa i sadownictwa przy Min. Rolnictwa, Radcą w Krakowskiej Izbie Rolniczej (1934—36), Redaktorem czasopisma „Ogrodnictwo“ (1923—1932), członkiem Rady Naukowej dla zagadnień ziem odzyskanych, Polskiego Towarzystwa Botanicznego, Towarzystwa Przyrodników im. M. Kopernika, Polskiego Związku Zielarskiego, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników NOT, Prezesem Krakowskiego Towarzystwa Ogrodniczego (1945—1960).

W uznaniu za pracę na polu rozwoju ogrodnictwa i sadownictwa Prof. dr Stefan

Ziobrowski został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Odrodzenia Polski. Za pracę społeczną otrzymał złotą odznakę Związku Nauczycielstwa Polskiego i Towarzystwa Wiedzy Powszechnej.

Jako dorobek naukowy pozostawił szereg publikacji i artykułów popularnonaukowych, przeważnie z dziedziny ogrodnictwa i sadownictwa. Dzięki dużej wiedzy ogrodniczej zyskał sobie autorytet nie tylko w Kraju, ale i za granicą. Był człowiekiem dobrym, życzliwym i serdecznym, które to cechy charakteru zyskały mu wielu przyjaciół, nie tylko wśród szerokiej rzeszy ogrodników ale i botaników.